

Herscheping

Op de zevende dag
schiep God de mens.

En de mens
begon haastig te leven,
want hij dacht:
ik heb hooguit
honderd jaar de tijd
om te vinden en te zien.
En hij keek wel uit
voor een ander
want hij vreesde:
die ligt me
in de kortste keren vóór.
En hij dacht maar weinig na,
de mens, want hij meende:
ik moet vooruit,
de breedte af, de hoogte in.

Uit andermans dood
bakte hij brood
om tijd te winnen
en zijn devies werd:
komen
zien
en heersen.

En de mens draaide zich
een rad voor de ogen.
Dat schoof hij onder de tijd
en noemde het "vooruitgang".
Toen legde hij zich vleugels aan,
hij raasde door de lucht
en noemde dat "welvaart",
"verheffing van de mens".

Tenslotte zag hij geen kans meer
om nog tijd te winnen
en uitgehold en moe gevluucht
ging hij zitten
en noodgedwongen dacht hij na.

Toen keerde hij terug

naar de plaats waar hij
gemaakt was, de aarde,
en hij hilde
om eeuwen voorbij
en kinderen verloren.
Daarna stond hij op,
de mens,
en ging naar
een ander mens,
naar velen, en zei:
zullen wij toch maar samen?
We leven maar kort,
maar we hebben
een zee van tijd.

(Uit: Verhalen voor de zevende dag, Jan van Opbergen)